

„Waat, seal on sino wennad, kes meie peale ootavad, meid igaskohas taganduavad ja kõigel wiisil ärakukata püüwad. Mina olen sind surmast päästnud, olen sind õpetanud ühe paadi, wibupüüsi ja wibupüüsi wardaid tegema. Sina oled kaa mino käest õppinud mõndasugu kurja ja kistjat metsaelajast mahalaskma, meie sõariistadega sõdima ja waenlase wasto wõitlema. Mis sa alles olid, kui mina sind oma tuppä wiisin? Sino wäikesed lapsed olid nõbrad ja wäatimad kui lapse lapsed, kes sind ei jõudnud täita ega katta; sino hing oli pimeduses; sina ei mõistnud weel kedagi, ei ühtegi. Kõik mis sul nüüd on ja mis sa oled, seda olen mina sulle annud. Kas sa wõiksid nüüd weel nii kõwa ja tano-tundmata südamega olla, ja meie wasto oma sõariista pruukida?“

Inglis ohwtser tõutas pühalikult selle peale, ennem tuhatkorda ise surra, kui ühe ainsa Indiamehet werd ärawalada.

Neegri pealik laskis oma halli pea raskest mõttes tükki aja rinna peal puhata, kattis oma näo kätte alla, waatas siis jälle tüki arga noore wangi peale ja küsis teda ühe healega, mis selgeste sest suurest armust ja walust tunnistas, mis tema südame põhjas uinusi:

„Kas sino isa elab weel?“

„Joh, ma arwan, ta jäi minust Ingliseaale täie terwisel järele.“

„Mis tema nimi on, ja kas ta ehk wahhest kaa siin on komandiriks seisnud?“ küsis neeger.

„Meie nimi on Preston, ja mino isa oli neliteistkümmend aastat siin maakondas rügemendi komandir.“

„Oh sina õnneto inimene!“ hüüdis neegri pealik. Wähe aja pärast raskest mõtetest ülesärkades ütles ta: „Kas sa tead, et mina kaa ükskord isa olin? Seda mina ei olle mitte ennam! Mina nägin oma poja, omma kalli ainsa poja, teie sõameeste wastas lahingis kukkuma, tema on wiimse silmapilguni wapraste sõdinud ja kui üks mees mino kõrwas surmud. Ta oli üleüldse haawu täis, kui tema kukkus, teda tappis — — Aga olgo sest küll, mina olen tema surma äratafunud, ja, ma olen teda täieste ta sunud!“

Nende wiimse sõnade juures tõstis ta kõige ram-muga oma heale ja wärises ise üleüldse seda üteldes. Ta silmad läksid segaseks aga naad seisis kuiswad, wägise rõhus tema õhkamisi maha, mis südame põhjast ülesse kippusid ja wõitles nõnda üks tük aega iseenesega. Kui ta aegamööda jälle rahulisemaks jäi, pööras ta silmad homiko poole, kus just päikese tõusmine uut püüwa kuulutas, ja ütles nooremehe wasto:

„Nääd sa seda kena ja uhket taewast selle püüwa-tõuso kulde ehas? ja kas sa rõõmustad ennast kaa seda nähes?“

„Ja, see rõõmustab mind wäga,“ oli wastus.